

FOLK OG LAND LØRDAG 26. SEPTEMBER 1970

Løberg raser over historieforfalskningen som avsløres

OG ER REDD FOR AT NS-FOLK SKAL BLI REHABILITERT

Vår okkupasjonshistorie korrekt i hovedtrekkene

Hartmann avslører ingen retningsplanke for tidligere NS-medlemmer, sier Løberg

Løberg skjærer tenner i SKIENS DAGBLAD. Ville ikke hoff- og partiorganet ha det denne gang?

Det sier seg selv at forhen- vørende både stortingsmann og litt av hvert annet, Sverre Løberg, ikke har kunnet holde munn til Sverre Hartmanns dokumentasjon av historieforfalskningen. Løberg er jo som kjent selv en slik ekspert på samtids- historieområdet at han åpent og offentlig kan injurere folk og atpåtill få Høyesteretts velsignelse for at dette er i orden i den norske rettsstat av idag. (Og vel også av igår). Denne gang opptrer han til en avveksling i Skiens Dagblad, som har henvendt seg til den gamle Arbeiderpartimann. Og selve de historiske problemer interesserer naturligvis ikke Løberg. Det han raser over er at tidligere NS-folk kan komme til å føle tilfredshet over å få sitt syn understøttet av en samtids-historiker. Men, sier Løberg, «Hartmann avslører (1) ingen retningsplanke for tidligere NS-medlemmer».

En av våre lesere har dette å bemerke til Løbergs siste utspill:

Herr redaktør.

Jeg tillater meg å sende vedlagt et utklipp av Skiens Dagblad for idag, hvor det på første side over 5 spalter med oppsiktsvekkende stor overskrift er inntatt en av bladet selv skreven artikkel med referat av uttalelser av superpatrioten og helten, forhenstående stortingsmann Sverre Løberg, hvor han angriper statsstipendiat Sverre Hartmanns avsløringer av begivenheter og personer omkring året 1940 i dennes artikler i uke-

for nu skjønner han vel at det begynner å slå betenkkelig store sprekker i den oppkonstruerte historieskrivning og det påståtte ufeilbarlige «rettsoppgjør», som Løberg så trofast har støttet opp under. Og han ville jo ikke være Sverre Løberg, hvis han ikke igjen benyttet anledningen til å gi spark til dem som ble syndebukker for hans og likesinnedes fatale forsvarspolitikk under arbeiderpartiets regime før okkupasjonen. — Løberg har sine meninger om «rettsoppgjøret» og dets ufeilbarlighet og unnskylder nær sagt alle de feilgrep og rettsbrudd, som han og likesinnede — og de i Hartmanns artikler nevnte personer har begått. — Men for NS's folk er det intet håp og ingen unnskyldninger å finne, de er evig fordømt og fortapt — etter hans mening.

Alle hans uttalelser til Skiens Dagblad vitner om hans alvorlige frykt for at hele det oppkonstruerte «rettsoppgjør» begynner å rakne og det korthus han har vært den ivrigste til å være med å bygge opp snart vil falle sammen. — Og hva blir det så igjen av glorien over hans panne. Hans svulstige talemåter om egen storhet og hatske utfall mot NS-tilhengere vil måtte forstumme og hans selvsikre uttalelser om at — han alene vite — vil tilslutt ingen la seg bløffe av — og det er nok det han frykter mest av alt.

Løbergs «storhetstid» er ber ut og løven Løberg faller sammen som en skinnfell. —

Landsvikanordningens tilblivelse

Professor Keilbau kunnigjør i Aftenposten 16. ds. at han fra første stund har vært uenig i landsvikanordningen og at han anser denne anordning reelt å være i strid med Grunnlovens § 97. Dette er en opplysning av atskillig offentlig interesse.

De fleste jurister mener i virkeligheten det samme — når de først får summet seg litt. Det ulykkelige er at så mange engasjerte seg for de fikk summetonen. Det ville vært en fordel om professor Keilbau med sitt navn og sin Londoner-posisjon hadde sagt offentlig fra om dette allerede for 6 år siden. Så hadde han gjort sitt til å hindre en kompromittering av vårt rettsapparat i det spørsmålet. Han burde ikke ventet til forbitrede brever gjorde det sjenerende for ham «i lengden» å sitte med farskapsstemplet.

Det ville også være av offentlig interesse om professoren ville navngi den yngre taler som høsten 1944 på et norsk juristmøte i London karakteriserte Grunnlovens § 97 som «en gammel klisjé». Det er gått stygge troll i vedkommende talers ord, og hans navn har som følge derav fått krav på oppmerksomhet.

Oslo, den 17. mai 1951.

Albert Wiesener,
høyesterettsadvokat.»

(Aftenposten 24. mai 1951.)

Efter de store offentlige fester for Grunnloven kan det være nyttig å minne om ovenstående.

blad inn at den annen part også burde høres? Burde ikke denne part også ha et ord med. Man har sett svært